

Sygnatura akt VIII C 159/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy B. – Zakładu Usług (...) w B.

przeciwko A. M.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda Gminy B. – Zakładu Usług (...) w B. na rzecz pozwanej A. M. kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 159/21

UZASADNIENIE

W dniu 31 grudnia 2020 roku powód Gmina B. Zakład Usług (...) w B., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanej A. M. powództwo o zapłatę kwoty 1.063,53 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 2.476,66 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 lutego 2020 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że powodowy Zakład jest następcą prawnym Gospodarstwa (...) przy Urzędzie Gminy w B., wykonując zadania przedsiębiorstwa wodno-kanalizacyjnego przewidziane w ustawie o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków. Z związku z faktem, iż na terenie gminy B., w miejscowości B., znajduje się gminny grupowy zbiornik bezodpływowy na ścieki, do którego podłączonych jest 12 posesji zlokalizowanej przy ul. (...) oraz SP w B., na podstawie § 44 Regulaminu dostarczania wody na terenie gminy B. (...) zobowiązany jest do okresowego opróżniania przedmiotowego zbiornika. W tym celu zobligowany jest do zawarcia umowy z koncesjonowanym zakładem w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych. Umowa taka jest zawierana co roku, powód zleca opróżnianie zbiornika w B. zgodnie z zapotrzebowaniem, a następnie tymczasowo pokrywa koszt tych działań. W dalszej kolejności pełnomocnik wyjaśnił, iż pozwana jest właścicielką jednej z 12 w/w posesji podłączonych do grupowego zbiornika. W dniu 1 lipca 2003 roku zawarła ona z poprzednikiem prawnym powoda umowę na odbiór ścieków poprzez urządzenia kanalizacyjne do istniejącego zbiornika na ścieki. Umowa przewidywała po stronie zakładu opróżnianie zbiornika na ścieki taborem asenizacyjnym, przy czym ilość ścieków określano wg ilości dostarczanej wody na podstawie wodomierza. Opłatę za odprowadzanie ścieków ustalono na kwotę 3 zł + VAT za 1m³ ścieków zgodnie z zarządzeniem (...) Wójta Gminy B. z dnia 1 lipca 2003 roku. Umowa ta obowiązuje nadal i jest wykonywana. Zgodnie z treścią tego zarządzenia, użytkownicy zbiornika pokrywają w pełni koszty jest opróżniania przez koncesjonowaną firmę asenizacyjną, proporcjonalnie wg

wskaźnika pobranej wody, bez kosztów pośrednich. Gospodarstwo (...) zaliczkowo pobiera w/w należność raz na kwartał. Przedmiotowe zapisy zarządzenia w zakresie ilości odprowadzonych ścieków w oparciu o ilość pobranej wody są zgodne z ustawą o zbiorowym zaopatrzeniu (...). Przepisy tej ustawy nie mają natomiast zastosowania do ustalenia stawek i opłat za zbiorowe odprowadzenie ścieków, ponieważ powód nie świadczy usług w tym zakresie. Mieszkańcy ul. (...), w tym pozwana, przyzwyczaili się, że płacą za odprowadzenie ścieków wyłącznie zaliczkową opłatę w wysokości 3 zł + VAT pomimo, że jest ona oderwana od stawek rynkowych, przez co powód ponosił koszty opróżniania zbiornika ponad wpłacone zaliczki. Gdy w 2018 roku podjęto próbę rozliczenia faktycznego kosztów, mieszkańcy ul. (...) stawili opór. W listopadzie 2019 roku powód dokonał rozliczenia faktycznych kosztów opróżniania zbiornika bezodpływowego w B. za lata 2017 oraz 2018 i z tego tytułu wystawił faktury. Rozliczenie nastąpiło zgodnie ze wskazaniami wodomierzy, przy uwzględnieniu uiszczonych zaliczek. Koszt odprowadzenia ścieków za 1m³ naliczono stosownie do stawki rynkowej wynikającej z umowy z przedsiębiorcą. Następnie, z uwagi na awarię zbiornika w 2017 roku, powód wystawił za ten okres faktury korygujące. Pozwana wezwana do zapłaty należności wynikających z przedmiotowych dokumentów księgowych odmówiła spełnienia świadczenia.

(pozew k. 2-8)

W dniu 23 sierpnia 2016 roku referendarz sądowy wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził dochodzoną pozewem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 108)

Nakaz ten pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik zakwestionował okoliczność, aby pozwana zobowiązana była do uiszczania należności za wywóz nieczystości w wysokości faktycznych kosztów opróżniania zbiornika bezodpływowego. Wyjaśnił, iż pozwana podpisując umowę w 2003 roku nie otrzymała zarządzenia nr (...), nie została także poinformowana o jego treści, nie stanowiło ono załącznika do umowy. Zarządzenie to okazano pozwanej dopiero podczas spotkania w urzędzie gminy w listopadzie 2019 roku. W ocenie pozwanej zawarta umowa nie daje podstaw do obciążania ją opłatą powyżej stawki 3 zł + VAT za 1m³ ścieków, skoro w swojej treści odnosi się wyłącznie do tej stawki ustalonej zgodnie z zarządzeniem nr (...). Stawka ta została przy tym uwzględniona w fakturach za 2017 i 2018 rok bez dopisków, że ma ona wyłącznie formę zaliczki. Niezależnie od powyższego pełnomocnik wskazał, że przedmiotowe zarządzenie zostało wydane na podstawie uchwały VI/46/2003 Rady Gminy w B. z dnia 29 kwietnia 2003 roku w sprawie upoważnienia Wójta Gminy do ustalania cen i opłat z usługi komunalne o charakterze użyteczności publicznej oraz za korzystanie z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej. Każdy z tych aktów odwołuje się do art. 4 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy o gospodarce komunalnej. Gdyby przyjąć, że przywołane zarządzenie i uchwała stanowią akty normatywne, to istniał obowiązek ich opublikowania, ponadto ich obowiązywanie powinno być poprzedzone *vacatio legis*. Powyższe nie miało miejsca w sprawie. Jeśli natomiast założyć, że są to wyłącznie akty wewnętrzne, to pozwana nie była związana ich treścią. Ponadto, zdaniem pełnomocnika, wójt gminy nie jest upoważniony do ustalenia sposobu ustalenia cen i opłat za usługi komunalne, co jednak uczynił na gruncie § 1 pkt 2 zarządzenia, przez co zarządzenie to nie ma żadnej doniosłości prawnej. Pełnomocnik podniósł również, że postanowienia § 6 ust. 2 i 3 umowy mają niedozwolony charakter. Wreszcie wyjaśnił, że termin wymagalności roszczenia za 2017 rok przypadał na dni 30 stycznia, 2 maja, 2 sierpnia i 28 października tegoż roku, co wobec 2-letniego terminu przedawnienia oznacza, iż roszczenie to uległo przedawnieniu.

(sprzeciw k. 111-114)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Pełnomocnik powoda uzupełniająco podniósł, że mieszkańcy ul. (...) od dnia podpisania umowy mieli świadomość, że rozliczanie odbioru ścieków odbywa się zaliczkowo, co wynika wprost z treści umowy. Wskazał, że zarządzenie (...) zostało wywieszane w urzędzie gminy na tablicy ogłoszeń, a więc w sposób zwyczajowo przyjęty, dodając, iż w dacie jego wydania utrwalona była praktyka, że akty tego rodzaju

nie są aktami prawa miejscowego. Zarządzenie to nie ma przy tym abstrakcyjnego charakteru, jest skierowane do 12 właścicieli posesji w B., zatem definiuje adresata, reguluje konkretne zasady naliczania oraz wysokości opłat, wreszcie nie było ono podważane w zakresie stawki zaliczkowej przez pozwaną, co daje podstawę do wniosku, iż było ono ważnie podjęte i wiąże obie strony umowy. Jednocześnie wobec faktu, że zarządzenie to stanowi akt wydany na podstawie art. 4 ustawy o gospodarce komunalnej, nie musiało być ono załączone do umowy, akty tego rodzaju wiążą bowiem na terenie działania danej jednostki z mocy prawa. Ponadto pełnomocnik zaprzeczył, aby zapisy umowy miały niedozwolony charakter. W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik pozwanej wskazał, że skoro zarządzenie (...) w ocenie powoda nie stanowi aktu prawa miejscowego, to nie sposób przyjąć, aby wiązało osoby na terenie działania danej jednostki. Jest to wyłącznie akt wewnętrzny, który co najwyżej może stanowić wzór umowy, jednak w takim przypadku winno zostać doręczone drugiej stronie przed zawarciem umowy. Wyjaśnił również, że pismo powoda z dnia 7 czerwca 2018 roku nie stanowiło powiadomienia o zmianie wysokości opłat i miało jedynie informacyjny charakter.

Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku pełnomocnik pozwanej oświadczył, że kwestionuje roszczenie co do zasady, ale nie co do wysokości i wliczeń związanych z wywozem ścieków.

(pismo procesowe k. 134-139, k. 155-155v., protokół rozprawy k. 160-163)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 lipca 2003 roku poprzednik prawny powoda Gospodarstwo (...) przy UG B. zawarł z A. M. umowę nr (...), której przedmiotem był odbiór ścieków z posesji pozwanej poprzez urządzenia kanalizacyjne (sieć kanalizacyjna) do istniejącego zbiornika na ścieki. Usługodawca zobowiązał się m.in. do opróżniania zbiornika na ścieki taborem asenizacyjnym. Zgodnie z § 4, ilość odprowadzanych ścieków określano wg ilości dostarczonej wody na podstawie wskazań wodomierza. Usługodawca wystawiał rachunki za świadczone usługi po dokonaniu odczytu wodomierza (§ 5). Opłaty za odprowadzanie ścieków były pobierane w wysokości 3 zł + VAT za 1 m³ ścieków zgodnie z rozporządzeniem 23/2003 Wójta Gminy B. z dnia 1 lipca 2003 roku. O zmianie wysokości opłat i terminie obowiązywania usługobiorca był powiadamiany w sposób zwyczajowo przyjęty, przy czym zmiana wysokości opłat następowała bez wypowiedzenia warunków umowy (§ 6 ust. 1-3). W § 7 wskazano, że w sprawach nieuregulowanych umową stosowane będą przepisy zawarte: w ustawie o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i odprowadzaniu ścieków i wydanych do niej przepisów wykonawczych oraz przepisów lokalnych obowiązujących w Gminie B., przepisach Kodeksu Cywilnego i w innych ogólnie obowiązujących aktach normatywnych. Umowa została sporządzona na czas od dnia 1 lipca 2003 roku.

(dowód z przesłuchania pozwanej 00:28:10-00:39:15 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 13 maja 2021 roku, umowa k. 23-23v.)

W zarządzeniu (...) z dnia 1 lipca 2003 roku w sprawie ustalenia zasad naliczania oraz wysokości opłat za zrzut ścieków do gminnego grupowego zbiornika na ścieki komunalne w B., wydanym na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 roku o gospodarce komunalnej oraz uchwały nr VI/46/2003 Rady Gminy w B. z dnia 29 kwietnia 2003 roku w sprawie upoważnienia Wójta Gminy do ustalenia cen i opłat za usługi komunalne o charakterze użyteczności publicznej oraz za korzystanie z gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej, Wójt Gminy B. ustalił, że:

- zrzut ścieków komunalnych do gminnego grupowego zbiornika na ścieki w B. przez 12 właścicieli posesji w B. i szkołę może być dokonany w oparciu o umowy zawarte z administratorem zbiornika – Gospodarstwem (...) przy UG B. (§ 1 ust. 1),
- użytkownicy zbiornika pokrywają w pełni koszty jego opróżniania przez koncesjonowaną firmę asenizacyjną, proporcjonalnie wg wskaźnika pobranej wody, bez kosztów pośrednich Gospodarstwa (...) (§ 1 ust. 2),
- rozliczenie faktycznych kosztów opróżniania zbiornika następować będzie raz do roku w miesiącu styczniu roku następującego po okresie rozliczenia (§ 1 ust. 3),

- Gospodarstwo (...) zaliczkowo będzie pobierać kwotę 3 zł + VAT za 1 m³ ścieków (ustalony wg wskazań pobranej wody) raz na kwartał (§ 1 ust. 4),
- ewentualne nadpłaty podlegają zwrotowi lub zaliczeniu na poczet przyszłych rozliczeń, niedopłaty będą regulowane w przeciągu 1 miesiąca od otrzymania faktury przez użytkownika (§ 1 ust. 5),
- użytkownik zbiornika nie pokrywa kosztów przedostania się do instalacji kanalizacyjnej wód gruntowych i opadowych (§ 1 ust. 6).

(zarządzenie (...) k. 25)

Zgodnie z Regulaminem dostarczania wody na terenie gminy B., zatwierdzonym uchwałą nr V/41/2003 Rady Gminy w B. z dnia 3 kwietnia 2003 roku, do czasu wybudowania na terenie Gminy B. urządzeń kanalizacyjnych obowiązują w zakresie gromadzenia i pozbywania się nieczystości płynnych przepisy art. 5 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz 6 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (§ 43). Dla dwunastu posesji zlokalizowanych przy ul. (...) oraz dla SP w B. odprowadzających ścieki istniejącym odcinkiem kanału sanitarnego dla zbiornika bezodpływowego przy zlikwidowanej oczyszczalni ścieków, usługi polegające na okresowym opróżnianiu zbiornika zapewni przedsiębiorstwo wodno-kanalizacyjne poprzez zawarcie umowy na świadczenie usług z koncesjonowanym zakładem dysponującym taborem asenizacyjnym.

(uchwała nr V/41/2003 k. 89, regulamin k. 90-106)

Uchwałą nr LVI/340/2010 z dnia 26 października 2010 roku Rada Gminy B. utworzyła zakład budżetowy o nazwie Zakład Usług (...) w B., który z dniem 1 stycznia 2011 roku przejął zobowiązania oraz mienie pozostające dotychczas w dyspozycji gospodarstwa pomocniczego, które podlegało likwidacji na mocy zarządzenia nr (...) Wójta Gminy B. z dnia 6 września 2010 roku.

(uchwała nr LVI/340/2010 k. 83, zarządzenie (...) k. 87-88)

W dniu 19 września 2018 roku strony zawarły umowę nr (...), która swoją treścią w pełni odpowiadała umowie z dnia 1 lipca 2003 roku, z tą zmianą, że czas obowiązywania umowy ustalono na od dnia 19 września 2018 roku.

(dowód z przesłuchania pozwanej 00:28:10-00:39:15 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 13 maja 2021 roku, umowa k. 24-24v.)

Powód realizował swoje obowiązki wynikające z umowy zawartej z pozwaną za pośrednictwem firmy P. P.H.U. (...), świadczącej usługi asenizacyjne, z którą to firmą zawierał stosowne umowy na wywożenie ścieków ze zbiornika bezodpływowego w B.. Cena za wykonane usługi asenizacyjne świadczone w 2017 roku ustalona została na kwotę 15,50 zł netto za 1 m³ wywiezionych ścieków, zaś w 2018 roku na kwotę 17,70 zł netto.

(umowa k. 31-31v., k. 56-57)

W pierwotnym rozliczeniu dotyczącym 2017 roku powód wskazał, że ilość odprowadzonych ścieków z posesji pozwanej wyniosła 143 m³, co po uwzględnieniu uiszczonych zaliczek dało kwotę do zapłaty w wysokości 1.930,50 zł. Wobec faktu, iż w 2017 roku zbiornik w B. był nieszczelny powód dokonał korekty przedmiotowego rozliczenia, w której ilość odprowadzonych ścieków z przedmiotowej posesji określił na 78,78 m³. W wyniku korekty należność z tego tytułu została zmniejszona o kwotę 866,97 zł, tj. do kwoty 1.063,53 zł.

W rozliczeniu za 2018 rok powód oznaczył ilość odprowadzonych z posesji pozwanej ścieków na 156 m³, co po uwzględnieniu uiszczonych zaliczek dało kwotę do zapłaty w wysokości 2.476,66 zł.

Łączna ilość ścieków odprowadzona ze zbiornika w B. wyniosła w 2017 roku 1324 m³, a w 2018 roku – 2273 m³.

W związku z dokonany rozliczeniem powód wystawił:

- w dniu 29 listopada 2019 roku fakturę nr (...) na kwotę 1.930,50 zł z terminem płatności do dnia 13 stycznia 2020 roku,
- w dniu 30 grudnia 2019 roku fakturę nr (...) na kwotę 2.476,66 zł z terminem płatności do dnia 13 lutego 2020 roku,
- w dniu 28 grudnia 2020 roku fakturę korygującą nr 00009/12/2020/KOREKTA/ (...) na kwotę minus 866,97 zł.

(rozliczenie k. 13, k. 14, k. 15, pismo k. 16, faktura korygująca k. 17, faktura k. 18, k. 21, okoliczności bezsporne)

W piśmie z dnia 7 czerwca 2018 roku powód poinformował mieszkańców ul. (...) w B., że aktualna stawka za wywóz ścieków z bezodpływowych zbiorników, do których odprowadzane są ścieki sanitarne z posesji mieszkańców, wynosi 17,70 zł netto za 1 m³. Wobec powyższego wskazał, że z dniem 1 lipca 2018 roku ulega zmianie stawka opłaty za odprowadzanie ścieków do w/w wysokości. W odpowiedzi na powyższe, w piśmie z dnia 25 czerwca 2018 roku mieszkańcy ul. (...) w B., w tym pozwana, wskazali, że nie wyrażają zgody na stawkę za wywóz śmieci w kwocie 17,70 zł netto za 1 m³.

W piśmie z dnia 23 stycznia 2020 roku powód wyjaśnił, że jego pismo z dnia 7 czerwca 2018 roku miało jedynie informacyjny charakter, a jego celem było powiadomienie mieszkańców posesji przy ul. (...), w jakiej wysokości nastąpi rozliczenie faktycznych kosztów opróżniania gminnego grupowego zbiornika na ścieki. Ponadto wskazał, że stawka za wywóz ścieków z bezodpływowych zbiorników nie została zwiększona do kwoty 17,70 zł netto za 1 m³.

(dowód z przesłuchania pozwanej 00:28:10-00:39:15 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 13 maja 2021 roku, zeznania świadka B. N. 00:07:09-00:24:39 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 13 maja 2021 roku, pismo k. 145, k. 146, k. 156)

W piśmie z dnia 5 marca 2020 roku pozwana poinformowała powoda, iż uznaje za bezpodstawne żądanie zapłaty kwot wynikających z wystawionych faktur nr (...).

(pismo k. 117)

Pismem z dnia 7 maja 2020 roku pozwana została wezwana do uregulowania należności wynikających z wystawionych faktur.

(wezwanie do zapłaty k. 20)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron procesu. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z przesłuchania pozwanej oraz zeznania świadka.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, że strony łączyła umowa, której przedmiotem był odbiór ścieków z posesji pozwanej poprzez urządzenia kanalizacyjne (sieć kanalizacyjna) do istniejącego zbiornika na ścieki. Wątpliwości nie budziło również, że umowa ta w § 6 ust. 1 przewidywała, iż opłaty za odprowadzanie ścieków będą pobierane w wysokości 3 zł + VAT za 1 m³ ścieków zgodnie z zarządzeniem (mylnie nazwanym w umowie rozporządzeniem) (...) Wójta Gminy B. z dnia 1 lipca 2003 roku. Treść przedmiotowego zarządzenia nie była między stronami sporna, przy czym pełnomocnicy stron zgodnie przyznali, że zarządzenie to nie miało charakteru aktu prawa miejscowego. Zarządzenie to nie stanowiło załącznika do umowy stron, a w aktach brak jest dowodu na to, że jego treść została okazana pozwanej przy podpisywaniu umowy czy to w 2003 roku, czy też w 2018 roku. Strony były także

zgodne odnośnie tego, że powód realizował obowiązki umowne w zakresie wywozu ścieków za pośrednictwem firmy asenizacyjnej, z którą łączyła go stosowna umowa, za stawkę znacznie odbiegającą od kwoty 3 zł netto za 1 m³ ścieków. W 2017 roku stawka ta wynosiła 15,50 zł netto, a w 2018 roku 17,17 zł netto. Wreszcie nie budziło wątpliwości, że powód wystawił na pozwaną dwie faktury VAT z tytułu wywozu ścieków w 2017 roku i 2018 roku, a także fakturę korygującą za 2017 rok, rozliczając wywóz wg stawki 12,50 zł netto za 2017 rok i 14,70 zł za 2018 rok.

Oś sporu ogniskowała się wokół ustalenia, czy powód był uprawniony do żądania od pozwanej zapłaty za wywóz ścieków w 2017 i 2018 roku wg stawki powyżej kwoty 3 zł netto za 1 m³ ścieków. W istocie spór sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy pozwana na mocy łączącej ją z powodem umowy była związana sposobem rozliczania odprowadzania ścieków oznaczonym w zarządzeniu (...), czy też, jak podnosiła w zajęтым stanowisku procesowym, wiążąca była dla niej treść przedmiotowego zarządzenia wyłącznie w zakresie wynikającym literalnie z umowy z powodem.

Rozważania w tej kwestii rozpocząć należy od przypomnienia, że w myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. To powód winien zatem wykazać, że pozwaną wiązały w szczególności zapisy § 1 ust. 2, 3 i 5 zarządzenia. Powinności tej w ocenie Sądu powód nie sprostał.

W pierwszej kolejności wyjaśnienia wymaga, że umowa stron ściśle określała jej przedmiot, obowiązki usługodawcy i usługobiorcy, sposób ustalania ilości odprowadzania ścieków, zasady wystawiania faktury przez usługodawcę, wreszcie regulowała kwestię opłat. Ta, tytułem przypomnienia, została ustalona w następujący sposób: Opłaty za odprowadzanie ścieków będą pobierane w wysokości 3 zł + VAT za 1 m³ ścieków zgodnie z rozporządzeniem (zarządzeniem) (...) Wójta Gminy B. z dnia 1 lipca 2003 roku (§ 6 ust. 1), przy czym w umowie wskazano, że o zmianie wysokości opłat i terminie obowiązywania usługobiorca był powiadamiany w sposób zwyczajowo przyjęty. Analizując przytoczony zapis umowy nie budzi wątpliwości, że stanowi on o wysokości opłaty za odprowadzenie ścieków, nie zaś o zaliczce na poczet takiej opłaty. Wprawdzie zarządzenie (...) w § 1 ust. 4 stanowi, że Gospodarstwo (...) zaliczkowo będzie pobierać kwotę 3 zł + VAT za 1 m³ ścieków raz na kwartał, to nie może ująć uwadze, że umowa nie posługuje się zwrotem, że opłata będzie pobierana w sposób określony w zarządzeniu, a odnosi się jednoznacznie do kwoty 3 zł + VAT za 1 m³ ścieków wskazując jedynie, że wynika ona z zarządzenia (...). Pozwana miała zatem prawo przyjąć, że wiąże ją stała opłata, co najmniej do momentu jej zmiany dokonanej w trybie § 6 ust. 2 umowy, zwłaszcza, że o czym była mowa, brak jest jakiegokolwiek dowodu na to, że zarządzenie (...) zostało pozwanej okazane przy podpisywaniu umowy, czy też że znała jego treść. Oczywiście jest przy tym, że skoro zarządzenie to, co przyznał sam powód, nie stanowiło aktu prawa miejscowego, to nie mogło wiązać pozwanej, jako osoby zamieszkałej na terenie gminy B., co najmniej do chwili, w której pozwana stałaby się jego adresatem. Samo wywieszenie takiego zarządzenia w gablocie urzędu rzecz jasna nie czyniło z pozwanej takiego adresata. Kontynuując rozważania w przedmiocie omawianej kwestii uwypuklenia wymaga, że umowa stron w żadnym swoim postanowieniu nie odwołuje się do zarządzenia (...) w zakresie tego, w jaki sposób zużycie będzie rozliczane, że użytkownik pokrywa faktyczny koszt opróżnienia zbiornika, że z tytułu rozliczenia wywozu ścieków mogą powstać dopłaty/niedopłaty. Czytając łącznie umowę i zarządzenie przyjąć można, że umowa przewiduje opłatę za wywóz ścieków w kwocie 3 zł + VAT za 1 m³ ścieków, która co najwyżej (przy szerokiej wykładni § 6 ust. 1 umowy i § 1 ust. 4 zarządzenia) ma charakter zaliczkowy. Umowa stron nie stanowi natomiast, że zasady pokrywania kosztów opróżniania zbiornika określa zarządzenie (...), że sposób rozliczania kosztów opróżniania zbiornika będzie się odbywać zgodnie z tym zarządzeniem. Sąd dostrzega wprawdzie, że w § 7 umowa stron przewiduje, że w sprawach nieuregulowanych umową stosowane będą przepisy zawarte: w ustawie o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i odprowadzaniu ścieków i wydanych do niej przepisów wykonawczych oraz przepisów lokalnych obowiązujących w Gminie B., przepisach Kodeksu Cywilnego i w innych ogólnie obowiązujących

aktach normatywnych. Rzecz jednak w tym, że zarządzenie nr (...), jako akt wewnętrzny wójta, nie mieści się w kategoriach w/w przepisów, ergo, bez jednoznacznego odwołania w umowie do tego zarządzenia w zakresie sposobu i zasad rozliczania kosztów opróżniania zbiornika brak jest podstaw do przyjęcia, iż zarządzenie to wiąże pozwaną w tymże zakresie. Nie budzi przy tym wątpliwości, że to powód (jego poprzednik prawny), a nie pozwana formułował treść umowy, a zatem to on winien w taki sposób ukształtować tę treść, aby umowa ta w sposób jasny, przejrzysty, regulowała kwestie rozliczania się stron. Nic nie stało przecież na przeszkodzie, aby zarządzenie (...) stanowiło załącznik do umowy, czy też, aby jego treść wprost przywołać na gruncie jej postanowień.

Niezależnie od powyższych rozważań przypomnienia wymaga, że zgodnie z Regulaminem dostarczania wody na terenie gminy B., zatwierdzonym uchwałą nr V/41/2003 Rady Gminy w B. z dnia 3 kwietnia 2003 roku, do czasu wybudowania na terenie Gminy B. urządzeń kanalizacyjnych obowiązują w zakresie gromadzenia i pozbywania się nieczystości płynnych przepisy art. 5 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz 6 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (§ 43). W dacie wydania w/w uchwały, przepis art. 6 ust. 1 miał następującą treść: Właściciele nieruchomości przy wykonywaniu obowiązku określonego w art. 5 ust. 1 pkt 3 obowiązani są do udokumentowania korzystania z usług wykonywanych przez zakład będący gminną jednostką organizacyjną lub przedsiębiorcą posiadającego zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości lub w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, przez okazanie umowy i dowodów płacenia za takie usługi. Art. 6 ust. 2 stanowił natomiast, że rada gminy może ustalić, w drodze uchwały, górne stawki opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za usługi, o których mowa w ust. 1. Z dniem 13 października 2005 roku zmieniono drugi z wyżej przytoczonych przepisów w taki sposób, iż po stronie rady gminy ustanowiono obowiązek, a nie tylko możliwość ustalenia w drodze uchwały górnych stawek opłat. W realiach rozpoznawanej sprawy przyjęć zatem należy, że Rada Gminy B. po dniu 13 października 2005 roku zobowiązana była wydać stosowną uchwałę, mocą której określona zostałaby górna wysokość opłat ponoszonych przez właścicieli nieruchomości za usługi, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy o utrzymaniu czystości (...). Oczywiście podmiot ten lub jego organ wykonawczy mógł w dalszym ciągu ustalić konkretną cenę za tego typu usługi na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy o gospodarce komunalnej, niemniej jednak cena ta podlegałaby kontroli przez pryzmat jej górnej granicy ustalonej w przewidzianej prawem uchwale. W sprawie nie zostało zaś wykazane, że uchwała w trybie art. 6 ust. 2 ustawy została wydana, przez co nie sposób określić, czy stawka przyjęta przez powoda mieści się w granicach, o których mowa, co już samo w sobie przemawia za oddaleniem powództwa, skoro nie wiadomo, czy powód ustalając sporną stawkę działał w granicach prawa.

Wreszcie nie może ująć uwadze, że powód z jednej strony powołuje się na konkretny koszt, jaki płaci firmie asenizacyjnej za świadczone przez nią usługi oraz § 1 ust. 2 i 3 zarządzenia, jako podstawę obciążenia wyższą stawką pozwaną, z drugiej zaś strony rozlicza pozwaną wg zupełnie innych stawek. Te bowiem względem powoda wyrażały się w latach 2017 i 2018 kwotami 15,50 zł netto i 17,70 zł netto, natomiast w fakturach wystawionych na pozwaną widnieją kwoty 12,50 zł netto i 14,70 zł netto. Jednocześnie powód nie wyjaśnia w oparciu o jakie przesłanki przyjął takie właśnie stawki. W istocie zatem powód nie stosuje ani stawki „zaliczkowej”, ani stawki wynikającej z zarządzenia, tj. rzeczywistej stawki za wywóz nieczystości zgodnie z umową zawartą z firmą asenizacyjną, a stawkę, którą wyliczył na podstawie nie znanych w sprawie kryteriów. Skoro więc stawka ta nie wynika z łączącej strony umowy należy uznać, iż powód dokonał zmiany wysokości opłat, o której mowa w § 6 ust. 2 umowy, co konstituowało po jego stronie obowiązek powiadomienia o tym pozwanej w sposób zwyczajowo przyjęty. Takiego działania powód nie podjął, czego konsekwencją musi być uznanie, że stawka oznaczona w spornych fakturach nie wiąże pozwanej.

W świetle powyższych rozważań Sąd oddalił powództwo w całości.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że żądanie powoda zostało oddalone w całości. Mając powyższe na względzie Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu obejmującą wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej – 900 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.